

skaffes Plads til dens Anvendelse, og man har derfor foreslaaet dertil sigtende Ændringer. For 1ste Afdelings Vedkommende er vel Spillerummet dels absolut lidt større, dels i Følge Beskaffenheden af de Tilfælde, der henhøre derunder, noget mindre nødvendigt; men desuagtet har man troet ogsaa at burde foreslaa dette noget udvidet.

Det er dog ikke blot Spillerummenes Størrelse, som giver Anledning til Anke. Vel maa det erkjendes for rigtigt, at det subjektive Skjøn kun forsaavidt bør kunne blive afgjørende ved Invalidens Hensjæelse til en af de 3 Afdelinger, som der kan være Tvivl om, hvorvidt et bestemt Tilfælde falder ind under den i Loven givne Karakteristik eller ikke, og vel maa det anses for nødvendigt, at Hensjæelsen er objektivt bestemt ved Legemsbestadigelsens Beskaffenhed, allerede af den Grund, at der under den overordentlig store Forskjel mellem de forekommende Legemsbestadigelsers Betydning behøves enkelte objektivt givne og uroftelige Holdepunkter, hvis ikke det meget store Raaderum, som Loven principmæssig har indbrømt det subjektive Skjøn ved Invalidforsjæelse fastsættelse, skal være udsat for at glide ud i Regelløshed, eller Frygten herfor skal fremkalde administrativt fastsatte Regulatorer, som i deres Stræben efter Regelbundethed meget let kunde blive for stramme til, at Lovens Hensigt kan komme til fuld Udvikling indenfor dem — forsaavidt har man altsaa Intet mod Lovens Bestemmelser at indvende. Der er derimod en Egenklab ved de i Lovens § 12 b foreskrevne højeste og laveste Sætter for Forsjæelsen i hver Afdeling, som vistnok har givet hele Inddelingen i Invalidafdelinger en større Indflydelse, end enten de nysansførte Hensyn kræve, eller den fulde Opnaaelse af Lovens i § 14 faa klart udtalte Hensigt tilstøder, den Egenklab nemlig, at det mindste Beløb i hver Afdeling er større end det højeste Beløb i det følgende. Mod denne Begrændsning af Lovens Sætter for 2den og 3die Afdeling kan der formentlig gjøres begrundet Indvending. I mange Tilfælde kan det være tvivlsomt, om en Legemsbestadigelse bør hensesjæes til 2den eller til 3die Afdeling, og om end Loven maa gjøre det nødvendigt, at en saadan under Overveielens tilstødeværende Tvivl bringes til endelig Afgjørelse, vil det dog saavel i saadanne Tilfælde som i mange andre, hvor nogen egentlig Tvivl slet ikke har fundet Sted, nødvendigvis ske, at Bestadigelser, der maa hensesjæes til forskjellige Afdelinger, dog staa hinanden overordentlig nær, medens de andre Omstændigheder, der ifølge Lovens § 14 skulle medvirke paa Forsjæelse Størrelse, kunne være meget forskjellige. Saaledes som Loven er, ville slige Hensyn imidlertid ikke kunne faa tilstrækkelig Indflydelse; thi, i hvor høi Grad disse Omstændigheder end kunne tale for en Forsjæelse af den under 3die Afdeling henhørende Forsjæelse og for en Formindskelse af den under 2den Afdeling henhørende, maa den

førstnævnte dog altid blive mindre end den sidstnævnte, fordi Minimum for 2den Afdeling er større end Maximum for 3die Afdeling. I slige Tilfælde, hvor altsaa Forskjellen i Forsjæelse Størrelse, trods den store Forskjellighed i de andre Forhold, aldeles udelukkende kommer til at bero paa den, som forudsat, meget ringe Forskjel imellem Legemsbestadigelserne i og for sig betragtede, ville altsaa de i Lovens § 12 b indeholdte Sætter bevirke, at Bestemmelserne i Lovens § 14, der netop indeholde Hovedprinciperne for Invalidforsjæelse, staa som døde Bogstaver. Man maa derfor anse det for nødvendigt, at Minimum for 2den Afdeling og Maximum for 3die Afdeling bringes i et saadant indbyrdes Forhold, at det, naar Omstændigheder, som de nysansførte, kræve det, bliver muligt at tillægge en Invalid i 3die Afdeling en noget større Forsjæelse end en Invalid i 2den Afdeling.

Beskaffenheden af de Bestadigelser, der hensesjæes til 1ste Afdeling, og den væsentlige Forskjel mellem disse og dem, der hensesjæes til 2den Afdeling, gjør formentlig en saadan Krydsning af Sættene, som den nysomtalte, uforuden her; men den Afstand, som nu er mellem Minimum for 1ste og Maximum for 2den Afdeling, synes for stor, og den er derfor her foreslaaet forringet.

Det i Lovens § 10 udtalte Princip, at Invaliden, naar Legemsbestadigelsen eller Svagheden er paadragen i Krig, i forøget Grad har Krav paa Statens særdeles Forsjæelse, maa man fastholde ogsaa med Hensyn til den praktiske Følge af denne Udtalelse, at Krigsinvalidens Forsjæelse under i Øvrigt lige Forhold bliver større end Fredsinvalidens; men man har troet, at den betydelige Forskjel mellem Krigs- og Fredsinvalidernes Forsjæelse, som hjemles i de gjældende Love, burde lempes noget. I det i 1869—70 forelagte Lovforslag var man gaaet ud fra, at en Formindskelse med 20 pCt. maatte kunne anses for passende, medens det til Forslaget Drøftelse af Rigsdagens Folkething nedsatte Udvalg troede, at man kunde gaa til 30 pCt. I det i sidste Samling forelagte Forslag gik man en Middevei ved at fastsatte Fradraget til 25 pCt., hvorimod det til Forslaget Drøftelse nedsatte Udvalg hensejæede til Overveielse, om der ikke maatte være Grund til at udslette Forskjellen mellem Krigs- og Fredsinvalider med Hensyn til Forsjæelse Størrelse. Dette Forslag har man ikke troet at kunne tiltræde, men for at nærme sig noget mere dertil, er man gaaet tilbage til det i 1869—70 foreslaaede mindre Fradrag af 20 pCt. Den heromhandlede Bestemmelse er i Forslaget optaget i § 13, da den naturligere synes at høre herhen end som i Loven af 1851 i en ganske færegen Paragraf (§ 16).

Til § 8.

Naar Loven af 9de April 1851 betegner Invaliden som den, der paa Grund af en ved Udsjæelsen af militære Tjenestpligter paadragen